

Maciej Zembaty, Ballada o nieobecnej klaczy

Módlmy się za kowboja, uciekła mu klacz
Musi szukać jej teraz, zbiera mu się na płacz
A tu rzeka wylała, drogi zmył rwący prąd
I od lęku przed stratą w przepaść zwałił się most.
Nie ma czego się trzymać, ani pójść nie ma gdzie
Klacz zniknęła jak lato, przepadła jak śnieg
Świerszcze grają żałośnie, w serce wkrada się żal
A tu noc już nadchodzi, przepastna i zła
Czy naprawdę uciekła, czy to tylko był sen
Czy złamała zagrodę, wyrwała się w step
Odciskając w błocie złotych podków ślad
Sam ją nimi podkuwał jako władca i pan
I choć ona zaledwie o minutę jest stąd
On jej szuka daleko i wciąż gubi trop
Ślepy na jej obecność porównuje swój ból
Z karą którą wymierzy, gdy pochwyci ją już
A wtem nagle znienacka na najwyższym z drzew
Ptak wychylił się z gniazda i rozległ się śpiew
Słońce znów świeci, wiatr cichnie też
Daleko nad rzeką wśród kwitnących wierzb
A świat znowu jest piękny, ach szeroka jest ziemia
Jest klacz na granicy światła i cienia
Kłęby pary nad grzywą, jest nieśmiała lecz wielka
Kiedy biegnie po niebie to księżycą dosięga.
Jeszcze nie poskromiona, lecz podchodzi do ręki
I znów pragnie mu uciec, on do tego też tęskni
Zaraz wierzgnie i skoczy i pogna przez błonia
Aby się tarzać do woli w górskiej trawie zielonej
Albo wyrwie się dalej, żeby sobie pobiegać
Gdzie nic nie ma powyżej i poniżej nic nie ma
Odtąd nadszedł czas zmagania, pora bata i ostróg
Czy klacz przejdzie przez ogień, czy mu wyjdzie strzał z biodra
Więc do klaczy w galopie przywiązuje się mocno
Ona także się wiąże ze swoim pogromcą
Tu już nie ma przestrzeni, lecz kierunki są wciąż
Czasu także już nie ma, lecz jest dzień i noc
Leżąc klaczy na szyi cicho szepcze tak
Gdzie pójdziesz najdroższa, tam pójdę i ja
Zawracają jak jedno do domu przez step
Nie trzeba już bata, wędzidła też nie
Kto połączył ich związek, złączył ich z całej mocy
Kto kłamrę rozerwał nim minęło pół nocy
Jedni mówią klacz, drudzy mówią jeździec
Albo mówią że miłość - to jednak najwięcej
A ty mówisz Leonard, daj mi jechać spokojnie
W końcu western to western kończ tę starą historię
I ruszają przed siebie choć melodia wciąż brzmi
I znikają w oddali jak piosenka, jak dym